

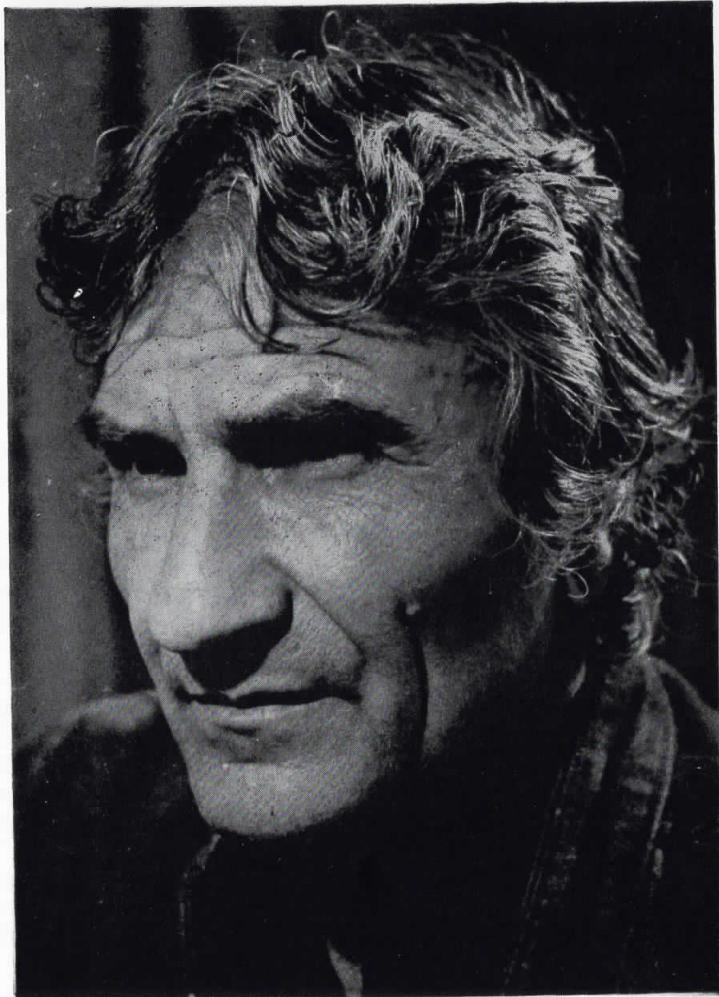
ДИМАНОВСКИ МАКСИМ-МАКС

УМЕТНИЧКА ГАЛЕРИЈА „СКОПЈЕ“ — СКОПЈЕ

**ДИМАНОВСКИ МАКСИМ-МАКС
25 ГОДИННИ СКЛУПТУРА**

СКОПЈЕ 1986

Издавач: Уметничка галерија
„Скопје“ — Скопје
Одговорен уредник: Боро
Митриески
Предговор: Антоније Николовски
Ликовно обликување: Димановски
Максим-Макс
Избор на делата, биографија,
библиографија и каталог:
Жарко Този
Фотоси: Ахмет Сабит
Технички уредник: Жарко Този
Тираж: 300 примероци
Печатено во графичко-издавачки
 завод „Гоце Делчев“ — Скопје

МАКСИМ ДИМАНОВСКИ — МАКС 25 ГОДИНИ СКУЛПТУРА

Максим Димановски — Макс ѝ припаѓа на средната генерација македонски уметници од повоеното ликовно творештво. Се вклучува во уметничкиот живот во 60-тите години, кога во уметноста сè повеќе се присутни некои тенденции на апстрактната и други видови на не-фигуративната уметност. Тој, заедно со една друга група уметници, сообразени со времето на новата уметничка клима, изнаоѓа сопствени извори на инспирација и патишта, и изградува своја ликовно-естетска платформа, тргнувајќи од фигурата и предметноста. Во натамошниот развој на пластичниот израз тој ќе соумее брзо да се прилагоди и ја следи современата ликовна мисла. Постапно го зацврствува своето стодалиште и визија за функцијата на скулптурата и нејзината намена; преку вајарските дела да оствари секојдневна комуникација со оние кои им е наменета . . . , изјавува тој во еден свој интервју.

Димановски е превосходно скулптор. Создава портрети и фигури, вајарски дела наменети за слободен простор, интимна пластика со намера таа да послужи за изградба на спомен обележја или јавна споменичка скулптура. Само попатно се занимава со изработка на плашети, медалji, амблеми и значки. Исклучително тогаш, кога учествува на ајавни и повикани конкурси. Димановски не се занимава со опрема на книги, мапи, плакати, дипломи, печати, керамички предмети и друго. Според тоа, неодржливо е исказаното мислење во критичките написи, дека тој „исклучително се движи во сферата на применетата уметност“. Неговото вајарско дело ја определува неговата професионална припадност.

Максим Димановски е роден 1937 година во Титов Велес. Потекнува од револуционерно, работничко и многудетно семејство. Основното образование го завршува во родниот град. 1957. година, во V клас, ја напушта гимназијата и се запишува во Средната школа за применета уметност во Скопје, во класата на еминентниот педагог, вајарот Димо Тодоровски. По завршувањето на средното образование (1961) се вработува во Средното медицинско училиште во Скопје, како наставник по предметот историја на уметноста (1962). Води ликовни секции. Од материјални причини, дефинитивно ја напушта идејата за натамошно школување.

Првите зачекорувања во вајарската уметност ги прави Димановски уште како млад ученик, кога во слободните часови му помага на татка си — каменорезец, клесајќи натписи и фигури за надгробни споменици. Тие негови практични поуки, всушност, во крајна конзенвенца, се решавачки, вајарството да стане негова уметничка преокупација. Подржуван и упатуван од својот професор Димо Тодоровски, за време школувањето и подоцна, во почетните осамостојувања како негов асистент во ателјето, тој, релативно брзо ќе се вклучи во творечкиот процес. Меѓутоа, за неговото уметничко формирање е несомнено од

значење воспоставувањето на мошне блиска и трајна соработка меѓу нив, што ќе трае сè до крајот на животот на Димо Тодоровски. Во 1961 година станува член на Друштвото на ликовните уметници во Македонија. Со кратки прекинувања учествува редовно на годишните изложби на ДЛУМ и во негова организација на изложбите во земјата (Белград, Суботица, Словен Градец, Цетиње, Струмица). На своја иницијатива остварува студиски престој во Лондон, во траење од 3 месеци (1964/65), што е мошне суштествено за неговиот натамошен развој.

Димановски е добитник на повеќе награди, како учесник на конкурси, сам, и заедно со други.

Сегашнава, некој вид ретроспективна изложба, претставува негов прв, самостоен настап пред нашата културна јавност. Авторот ни презентира значителен дел од неговите остварувања, настанати во изминатите 25 години на континуирана уметничка активност. Нашето разгледување на скулпторско дело на Димановски нема претензии на сепофатност.

Тематскиот распон во творештвото на скулпторот Димановски е мошне широк. Меѓутоа, нему останале блиски настаните, мотивите и личностите од нашето револуционерно минато и посебно од народно-ослободителната војна. За неговиот творечки ангажман кон проблематиката од НОВ, ќе биде награден со златна плакета од страна на СССР на борците на општината Карпош (1982).

Почетните скулпторски работи на Димановски датираат од крајот на 50-тите години, уште како ученик во Средната школа за применета уметност. Неговиот портрет, портретот на Ѓорѓи Коробар-Чиче и Торзото (1957/58), реализирани со импресионистичка постапка, со чувство на опсервација, ја навестуваат уметниковата ориентација кон портретната дисциплина. Во иста стилска сродност ќе ги изважа портретите на: Жената, пријателот Џими (1961) — уништени во земјотресот 1963 г., Христијан Карпош (1961) и Цветан Димов, во две верзии (1961 и 1962), градени со одлики на прочистување на формата. Во реализацијата на овие портрети, се чувствува влијанието и угледувањето врз портретните остварувања на Димо Тодоровски, неговиот учител. Меѓутоа, за забележување е фактот, што во овие години, во делата Делфин за фонтаната поставена во дворот на сликарот Лазар Личеноски (1960) и Каријатидата, работена па Предраг Угрински (1962) Димановски спроведува потполно апстрахирање и редуцирање на формата на формално чисти плотни.

Творечки побогата и тематски поразновидна активност во творештвото на Димановски се одвива во 70-тите години. Имено, покрај портретот, неговиот траен интерес, се зафаќа со обработката на посложени проекти, наменети за спомен обележјата. Следејќи ги новите тенденции во современата уметност настануваат одредени симболични претстави слободно концептирани форми во мал формат — ситна пластика, изведени во гипс, дрво, бронза, мермер, гранит и метал. Меѓутоа, исто така е значајно да се одбележи, учеството на Димановски

во реализацијата на проектите на неговиот учител Димо Тодоровски за спомениците: „На паднатите борци од НОВ во село Трница“ (1970/71), гостиварско, на Сава Ковачевиќ во Гевгелија (1977) и Јама, подигнат во с. Дабница, прилепско (1977). Во суштина, ова наше одбележување следи поради сознанието за делумниот творечки ангажман на Димановски во пластичното обликување. По исказите на Димановски, ова негово учество во остварувањето на наведените проекти, значат извонредно искуство за неговата идна творечка работа и воедно проверка на неговите скулпторски заложби.

Не случајно, концепциски, во делумниот распоред на скулпторските елементи, споменикот (спомен обележјето) посветен на младата револуционерка Нонча Камишова, подигнат во дворот на фабриката — Свиларскиот комбинат, во непосредна близина на Титов Велес, што го носи нејзиното име, потсетува по аранжманот на споменикот во с. Трница, од Димо Тодоровски. Врз правоаголна платформа, на два нивоа, се поставени пластичните елементи: среде и назад „раскрилена“ со нееднакви соодноси рамната бело бетонска форма стои напис: Сами започнавме од ништо / да го имаме ова денес / за подобро утре/, што го претставува основниот симболичен мото. Лево и напред од плочата, врз висок постамент е поставена бистата на Нонча Камишова, носечкиот елемент на композицијата, а десно орнаментиран, врз предната страна, елипсовиден „обелиск“, што се издвојува со својата височина. Овде пластичниот третман е сведен на чисто, површинско решавање на пластичните елементи: на бистата, лирски интонирана, големата плоча со вдлабнати изрези во горниот и долен дел и „обелискот“ со плиткиот „релјеф“. Со ова свое остварување Димановски се определува за нов пластичен израз, за нова синтакса што ќе најде примена особено во создавањето на ситната пластика.

Во оваа етапа на својот развој, Димановски, како и многумина наши истакнати скулптори, пројавува заголемен интерес кон обработката на ситната, камерна пластика. Секој од поединечните експонати, со своите пластични вредности и симболичниот карактер, претставуваат сами за себе, завршено уметничко дело, но, исто така пружаат погодности да се модифицираат и пренесат во скулпторски решенија со заголемени димензии. Димановски, овој пат, претежно покажува афинитет кон апстрактни облици. Тоа се главно заoblени, затворени и рамни форми, расчленети со симетрично распоредени вдлабнатини (брзди) и плитки линии врз чистите површини, или применува засекувања во ткивото на материјалот формирајќи остри, аглести, конкавни и длабоки вертинални „пресечувања“ со рамни страни, со единствената намера да овозможи игра на светло-сенка, да се разбие затворената, монолитна маса. Со истенчен осет на тактилност, некои остварувања на Димановски, граничат со перфекција и се достоинствено на даровит скулптор (Форма 2, Форма 4, Форма 5, Форма 7, 8, 9 и 10, изработени во 1976 и 1977 година во бронза и мермер). Кон овој број ги приведуваме делото „Протест“ (1971), што се издвојува по концептот од напред наведените скулптори и фигурата Климент Охридски (1975), работена на традиционален и модернистички начин. Ликовната критика ги одбележе-

жува својствата и основните стилски карактеристики на ситната пластика (Вл. Величковски), а за неговите творечки дострели ќе биде награден (1984).

Во контекст на овој наш осврт врз ситната пластика на Димановски, приведуваме некои остварувања во доменот на споменичката пластика, со оглед на својствата на нивната монументална впечатливост.

Спомен обележјата пред Правниот факултет и Офицерскиот дом во Скопје (1975) иако концепцијски различито сфатени и реализирани, во суштина ги содржат делумно стилските елементи и белези на ситната пластика, што се карактеризира со мошне нагласена поента на површинско апстракхирање, симетричност и хоризонтално пресечување. Значително повпечатливо остварување претставува апстрактно-кубистичката форма — Спомен обележјата пред Правниот факултет.

По повод 40 годишнината од НОВ и социјалистичката револуција, Мимановски изработува, според објавениот конкурс (1981), Спомен белегот за првиот скопски одред, формиран 1941 година, денес поставен во непосредна близина на Илинденска улица (Карпош III), во две верзии.

Првата верзија, излиена во бронза, претставува апстрактен облик формиран со конкавни и прави страни на сегментите од трапезоидна форма однадвор што ги следи завршните кракови, со нееднаква височина. Според скулптурата е пресечена со поголем вертикален отвор со рамни страни што полуокружно завршуваат во долниот дел. Во суштина овде се наметнува конкавната, крива, брановита линија што го затвора обликот однадвор и трапезоидните плотни што ги исполнуваат површините на краковите до „пресечениот“ дел. Сето е работено чисто и префинето, складно со симетрични односи.

Втората, изведена верзија во травертин, го задржува основниот план на концептот со делумна трансформација на затворената надворешна линија, која ја губи педантно изведената симетричност и складност. Спомен обележјето дејствува масивно, „рогобатно“ со конкавните лачни решенија во постолјето и делумно завршиот дел на краковите, со вертикалните и искосени рамни површини од страните. Општиот впечаток е на страната на втората верзија, која дејствува скулпторски поимпресивно, поразиграно, и поусогласено со својата симболичност.

По повод џубилејот на Фудбалскиот сојуз на Македонија, поврзан со првиот фудбалски натпревар, одржан 1908 година во Дебар маало во Скопје, Димановски ќе направи малу необичен, по својата идеја, споменик поставен на фудбалската топка (1978). Споменикот е едноставно замислен и решен. Врз постамент поставена е фудбалска топка, излиена во бронза. Овој споменик спаѓа, според својата содржина и настанот што се одиграл, во ретките вајарски остварувања нај нас.

Во овие години Димановски обработува неколку портрети во сроден стилски третман: јадровито вајани глави, назначени индивидуалните црти на лицето, апстрактирани површини, особено партиите на бистата, како што се портретите на Гоце Делчев (1973), Муша Пијаде (1977), и стоечката фигура Билјана (1978).

Во наредната деценија Димановски продолжува со работа врз интимната фигура. Овој пат негова преокупација се нашите револуционери од времето на Илинденското востание и илинденци. Раните инспирации за нашето поблиску историско минато ги прими Димановски уште од детските дни, преку приказните и легендите за херојството на револуционерите и комитите пренесувани од неговите родители, а во повозрасните години и сам за нив преку литературата. Оттаму, своите интимни и внатрешни доживувања ги усмерува кон единствената цел да го долови лицето на револуционерот и комитата, нивните својства. Во реализацијата на малите фигури Димановски сосема го запоставува описот на нивниот физички изглед. Преку одредени атрибути, соодветни на личностите (предмети, облеки, оружје и слично на тоа), соодветните стави и движењата, тој ни сугерира свои видувања за Питу Гули, со сабја в рака, Јане Сандански достоинствено, Ѓорче Петров, седнат со својот весник „Бјултен“ в рака, Гоце Делчев на коњ (1983), Никола Карев со пушка одзади и поглед в далечина, Даме Груев, седнат со пушка преку колена и Пере Тошев, со пушка преку рамињата (1984). Во пластичната реализација применува реалистички и кубистички елементи.

Привлечен од поетската манифестација Струшките вечери на поезијата, пред сè како културен настан, импресиониран од мисијата што ја вршат повеќе од две децении во нашата земја и посредно во странство, кај Димановски поодамна созревала идејата за портретирање на добитниците на наградата Златен венец. Оваа своја замисла тој почнува да ја остварува во 1984 година. При реализацијата на посатвената задача авторот бил соочен со мошне сложени проблеми: неостварени непосредни контакти со наградените, еден број на фотографиите исцело или делумно неприкладни за стекнување претстава за нивниот физички изглед, а уште помалку како средство да се проникне во нивната внатрешна духовна и психолошка структура. Меѓутоа, тој си спомогнува со посредство на биографиските податоци за нив и нивниот поетски збор, со моќта на својата имагинација.

Димановски спроведува единствена стилска постапка во пластичното обликување на портретите: чисти, апстрактирани, измазнети плотни и стилизирани поединости, создавање на јадровите облици со истакнување на карактерните црти (иста постапка е применета нај обработката на портретите на Мoша Пијаде и Душан Недељковиќ), а преку нив до спознавање на внатрешните насложки на венценосците. Димановски свесно се излага на ризик и се впушта во авантура кога се инспирира од карикатурите на поетите: Роберт Рождественски, Булат Окучава, Ласло Наѓ и Мак Диздард; кога користи фотографии на поети снимани во профил — Никола Станески, Миодраг Павловиќ и во слободен покрет, како што е случај со Вистон Хју Одн, портретиран мошне слободно во импресионистичка постапка. П некогаш авторот правиви отстапувања во полза на портретираниот: Леополд Седат Сенгор е предаден на помлада возраст во однос на објавената фотографија. Портретот на Блајче Конески, работен по сејавање, е претставен исто така на помлада возраст. Но, како и да е, независно од појдовните

основи за претставување на портретите на наградените венценосци со Златен венец, ние стекнуваме впечаток дека авторот впечатливо ја остварил својата задача.

Паралелно со стремежите кон скулторалното дело, дел од својата дејност Димановски ја усмерува кон обработка на плакети, амблеми, медалji и значки — предмети поврзани со одредени настани, јубилеји и личности. И покрај нивната намена за широка употреба, условена од барањата на нарачувацот, тие се рботени со ист творечки ангажман и жар, како и другите скулпторски остварувања, со критериуми и свойства препознатливи во пластичниот говор на уметникот. Притоа ги имаме предвид релејфните плакети на цар Самоил во бронза (1963) и метал (1972) и особено реализацијата на Тито (1979), предаден со мошне успешно индивидуализирање на лицето и плакетата АВНОЈ (1973) со одлики на чиста и префинета обработка.

Во 60-тите години Димановски ни се претставува во улога на сценограф. Во областа на филмската уметност реализира сценографски решенија за два кратки играли филма: Весници (1964) и Излет (1965). Охрабрен со почетните резултати тој го прифаќа ангажманот на Театарот на народностите за учество во остварување на сценографски решенија за повеќе театарски претстави.

Антониј Николовски

БИОГРАФИЈА И БИБЛИОГРАФИЈА

УЧЕСТВО НА ГРУПНИ ИЗЛОЖБИ:

- 1961 — Скопје — Друштво на ликовните уметници на Македонија
1963 — Белград — Удружење ликовних уметника Македоније
1963 — Суботица — Изложба скопских ликовних уметници
1964 — Словенјградец — Македонски ликовни уметници
1964 — Скопје — Пролетна изложба на ДЛУМ
1966 — Скопје — Парковска скулптура
1966 — Скопје — Есенска изложба на ДЛУМ
1967 — Скопје — Годишна изложба
1967 — Скопје — Современа македонска скулптура
1968 — Скопје — Годишна изложба
1968 — ДЛУМ во домот на РСВР
1968 — Скопје — Ликовно поетска музичка вечер
1970 — Скопје — Моето сакано дело
1970 — Скопје — Јубилејна изложба на ДЛУМ (25 год.)
1972 — Скопје — Нашето историско минато во делата на македонските ликовни уметници
1973 — Скопје — Меѓународна недела
1973 — Струмица — 10 години струмичка ликовна колонија
1976 — Цетиње — Његошев музей (поклонети дела)
1977 — Скопје — 32 изложба на ДЛУМ
1978 — Скопје — 33 годишна изложба на ДЛУМ
1979 — Скопје — ситна пластика
1981 — Скопје — 36 годишна изложба на ДЛУМ
1981 — Цетиње — Ликовни салон 13 новември
1982 — Скопје — 37 години на ДЛУМ
1983 — Скопје — Ситна пластика
1984 — Скопје — 39 години на ДЛУМ
1984 — Скопје — Ситна пластика
1985 — Скопје — Ситна пластика

СПОМЕНИЦИ

- 1970 — Титов Велес — во фабриката Нонча Камишова
1975 — Скопје — пред Офицерски дом
1975 — Скопје — пред Правен факултет
1979 — Скопје — Фудбалска топка
1982 — Скопје — I партизански скопски одред

СПОМЕН БИСТИ

- 1961 — Христијан Тодоровски Карпош во ф-на Карпош Скопје
1961 — Цветан Димов — Градски парк Скопје
1962 — Цветан Димов — училиште — Скопје
1973 — Гоце Делчев — училиште с. Белимбегово Скопје
1974 — Гоце Делчев — училиште с. Велјуса Струмица
1977 — Моша Пијаде — училиште — Струмица
1982 — Орце Николов — гимназија — Скопје
1984 — Илија Николовски-Луј — МБУЦ — Скопје

ФИЛМСКИ СЦЕНОГРАФИИ

- „ВЕСНИЦИ“ 1964
„ИЗЛЕТ“ 1965

ТЕАТАРСКИ СЦЕНОГРАФИИ

- 1968 — „Скендербег“ од Томас Винкоп
1969 — „Легенда за љубовта“ од Назим Хикмет
1970 — „Крвави свадби“ Лорка (со режисерот К. Стојановски)
1970 — „Гавран“ Дервиш Сушиќ

УЧЕСТВО ВО ИЗРАБОТКА НА СПОМЕНИЦИ НА АКАДЕМИКОТ СКУЛПТОР ТОДОРОВСКИ ДИМО

- 1970/71 — Споменик на борците од НОВ ВО МЕСНОСТА ТРНИЦА
 1977 — Споменик на Сава Михајлов — Гевгелија
 1977 — Споменик Јама с. Дабница — Прилепско
 1981 — Споменик птица кај езерото Треска Скопје
 1982 — Споменик Климент охридски — Охрид
 1983 — Споменик на Мечкин Камен во Крушево

КОНКУРСНИ НАГРАДИ:

- 1963 — Скопје I награда за плакета на град Скопје која се доделува за посебни признанија
 1963 — Охрид II награда за плакета со ликот на Цар Самоил
 1964 — Скопје I награда за медалја на меѓународен саем за тутун
 1965 — Скопје II награда за амблем на МНТ
 1969 — Скопје Откупна награда за плакета на АСНОМ
 1973 — Белград I награда за плакета на

- АВНОЈ**
 (со акад. проф. Д. Тодоровски)
 1974 — Скопје II награда за значка 30 год. слободно Скопје
 1974 — II награда за споменик на Наум Наумовски Борче во фабриката ОХИС во Скопје
 1974 — Струга откупна награда за споменик на НОБ
 1975 — Прилеп I награда за амблем на градот
 1975 — Скопје III награда за спомен фонтана (со архитект Мира Волинец)
 1980 — Кочани откупна награда за споменик од НОБ (со арх. Апостолски Симо)
 1982 — добитник на златна плакета на Сојузот на борците на Општина Карпош за негување на револуционерните традиции
 1984 — награда и повелба на Југословенската авторска агенција за СРМ за ситна пластика

СТУДИСКИ ПРЕСТОЈ: ЛАНДОН

Библиографија

Павле Васић
Изложба македонских
ликовних уметника
Политика, Београд, 9. XII 1963

Аноним
Изложба на парковски скулптури
Вечер, Скопје, 23. VII 1966

Т(ашко) Ш(ирилов)
Слабо презентирање.
Есенска изложба на ДЛУМ
Вечер, Скопје, 1. XII 1966

Влада Урошевић
Једна нова генерација
Борба, Београд, . . XII 1966

Аноним
Отворена излобата: „Современа
македонска скулптура“
Нова Македонија, Скопје, 13. XI 1967

Аноним
Бистата на Гоце — не од Грабуловски
туку од Димановски
Нова Македонија, Скопје, 13 V 1972

И. Станоев
Во знак на десетгодишниот јубилеј —
Струмичка ликовна колонија
Нова Македонија, Скопје, 10. VII 1973

Аноним
Прва награда вајарима Миксиму Димановском
и Димету Тодоровском
Дневник, Нови Сад, 14. XII 1973

Аноним
Одобрено ликовно решење за
планету AVNOJ-а
Политика, Београд, 14. XII 1973

Anonim
Podeljene nagrade za plaketu AVNOJ-a
Oslobodenje, Sarajevo, 14. XII 1973

Аноним
Првата награда за вајарите
Димановски и Тодоровски
Нова Македонија, Скопје, 14. XII 1973

И. Т.
Успомене на револуцију
Вечерње Новости, Београд, 12. II 1975

Аноним
Прилеп ќе има амблем
Народен глас, Прилеп, 1. V 1975

Ladislav Barišić
Inrate Skopje — Likovni život
Oko, Zagreb, 26. VI 1975

Јордан Плевнеш
Култура во 1975
Студентски Збор, Скопје, 29. XII 1975

М. Живковић
Критичари као аутори изложбе
Политика, Београд, 14. I 1976
Е(фтим) Клетников
Без принцип на селекција (ДЛУМ)
Млад Борец, Скопје, 16. XI 1977

Аноним
Изложба на ситна пластика
Вечер, Скопје, 1. X 1979

Паскал Гилевски
Ситна пластика
Вечер, Скопје, 12. X 1979

Владимир Величковски
Во мирните води на проверените
вредности
Нова Македонија, Скопје, 14. X 1979

В(ладимир) Величковски
И не само за применета уметност
Нова Македонија, Скопје, 1. XI 1979

Соња Абациева Димитрова
Скулптура во мало
Комунист, Скопје, 2. XI 1979

Аноним
Нов споменик
Вечер, Скопје, 16. VII 1981

Аноним
Откриен споменбелег на
првиот скопски партизански одред
Нова Македонија, Скопје, 2. VIII 1981

Милан М. Марковић
Многострукост ликовних приступа
Овдје, Титоград, I 1982

Аноним
Изложба на ликовни дела
Вечер, Скопје, 11. XI 1982

Anonim
Poavola stvaranju
Misao, Novi Sad, 5. XII 1982

Паскал Гилевски
Резултатите на повидок
Вечер, Скопје, 6. XII 1982

Р. Равановска-Тулбевска
Многу купувачи — малку дела
Вечер, Скопје, 7. XII 1982

Паскал Гилевски
Големината на ситната пластика
Вечер, Скопје, 26. X 1983

Паскал Гилевски
Големината на ситната пластика
Вечер, Скопје, 28. X 1983

З. П.
Изложба на ситна пластика
Нова Македонија, Скопје, 6. XI 1984

З. П.
Доделени награди на изложбата
„Ситна пластика“
Нова Македонија, Скопје, 7. XI 1984

В. С.
Изложба на ситна пластика
Вечер, Скопје, 7. XI 1985

Паскал Гилевски
Ситна пластика
Вечер, Скопје, 14. XI 1985

С.(офија) Ѓуровска
„Фиктивна“ програма?
Нова Македонија, Скопје, 20. II 1986

М./иље/ Крстић
Највећи скуп песника
Политика, Београд, 20. VIII 1986
Р. Сараталић
М./иље/ Крстић
Гинзберг стигао у Стругу
Политика, Београд, 22. VIII 1986

Б. Георгиевски
Б. Цветковски
Космополитско средиште
Нова Македонија, Скопје, 22. VIII 1986

Љ. Булатовић
Јубиларна Струга
Политика Експрес, Београд, 22. VIII 1986

КАТАЛОГ И РЕПРОДУКЦИИ

КАТАЛОГ

1. БЛАЖЕ КОНЕСКИ — ЈУГОСЛАВИЈА, 1984
ГИПС
40 x 25 x 25
2. РАФАЕЛ АЛБЕРТИ — ШПАНИЈА, 1984
ГИПС
45 x 26 x 26
3. ЕУЦЕНИО МОНТАЛЕ — ИТАЛИЈА, 1984
ГИПС
40 x 24 x 24
4. МИРОСЛАВ КРЛЕЖА — ЈУГОСЛАВИЈА
1984
ГИПС
42 x 25 x 28
5. ЕЖЕН ГИЛВИК — ФРАНЦИЈА, 1984
ГИПС
43 x 25 x 25
6. ЛЕОПОЛД СЕДАТ СЕНГОР — СЕНЕГАЛ
1985
ГИПС
43 x 25 x 26
7. АРТУР ЛУНДВИСТ — ШВЕДСКА, 1985
ГИПС
43 x 25 x 25
8. САКИДАНАНД ХАРИНАНД ВАТСЈАЈАН
АГЈЕЈ — ИНДИЈА, 1985
ГИПС
42 x 25 x 25
9. ВИСТОН ХЈУ ОДН — САД, 1985
ГИПС
43 x 25 x 25
10. ФАЗЛИ ХАСНИ ДАГЛАРЦА — ТУРЦИЈА
1985
ГИПС
40 x 25 x 25
11. ХАНС МАГНУС ЕНЦЕНСБЕРГЕР — СР ГЕР
МАНИЈА, 1985
ГИПС
42 x 24 x 26
12. АНДРЕЈ ВОЗНЕСЕНСКИ — СССР, 1985
ГИПС
43 x 25 x 25
13. ПАБЛО НЕРУДА — ЧИЛЕ, 1985
ГИПС
42 x 25 x 25
14. ЈАНИС РИЦОС — ГРЦИЈА, 1985
44 x 25 x 25
15. ЛАСЛО НАЃ — УНГАРИЈА, 1985
ГИПС
44 x 26 x 30
16. МИОДРАГ ПАВЛОВИЋ — ЈУГОСЛАВИЈА,
1986
ГИПС
42 x 25 x 25
17. НИКИТА СТАНЕСКУ — РОМАНИЈА, 1986
ГИПС
43 x 25 x 25
18. РОБЕРТ РОЖДЕСТВЕНСКИ — СССР, 1986
ГИПС
43 x 25 x 25
19. МАК ДИЗДАРД — ЈУГОСЛАВИЈА, 1986
ГИПС
45 x 26 x 29
20. БУЛАТ ОКУЦАВА — СССР, 1986
ГИПС
40 x 25 x 25
21. АЛЕН ГИНСБЕГЕР — САД, 1986
ГИПС
43 x 23 x 23
22. ПИТУ ГУЛИ, 1983
ГИПС
86 x 63 x 23
23. ЈАНЕ САНДАНСКИ, 1983
ГИПС
80 x 35 x 20
24. ГОРЧЕ ПЕТРОВ, 1984
ГИПС
81 x 43 x 39
25. НИКОЛА НАРЕВ, 1984
ГИПС
63 x 23 x 21
26. ДАМЕ ГРУЕВ, 1984
ГИПС
40 x 19,5 x 20,5
27. ПЕРЕ ТОШЕВ, 1984
ГИПС
57 x 40 x 17,5
28. ГОЦЕ ДЕЛЧЕВ, 1983
ГИПС
61 x 55 x 20
29. ИЛИНДЕНЕЦ, 1984
ГИПС
88 x 58 x 22

30. ГОЦЕ ДЕЛЧЕВ, 1973
ГИПС
35 x 24 x 30
31. МОША ПИЈАДЕ, 1977
БРОНЗА
39 x 26 x 29
32. ДР — Д. НЕДЕЉКОВИЋ, 1982
ГИПС
43 x 30 x 30
33. ЦАР САМУИЛ, 1963
БРОНЗА
ПРЕЧНИК 15 см
34. ЈОСИП БРОЗ ТИТО, 1979
ГИПС
ПРЕЧНИК 60 см
35. ПЛАКАТА АВНОЈ, 1973
ГИПС
ПРЕЧНИК 30 см.
36. БИЛЈАНА, 1978
ГИПС
117 x 44 x 27
37. КИРИЛ И МЕТОДИ, 1970
ГИПС
71 x 40 x 20
38. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ, 1975
ГИПС
40 x 10 x 10
39. ЦАР САМОИЛ, 1972
МЕТАЛ (Историски музеј)
40. ПРОТЕСТ, 1971
МЕТАЛ
108 x 50 x 43
41. ТОРЗО, 1962
СТУКОМРАМОР
72 x 30 x 17
42. ОДМОР — 1, 1984
ГИПС
22 x 12,5 x 17
43. ОДМОР — 2, 1984
ГИПС
17 x 11 x 15
44. ПРЕД ОГЛЕДАЛО, 1985
КОМ. ТЕХНИКА
37 x 12 x 12
45. ФОРМА — 1, 1976
ГРАНИТ
18 x 16 x 5
46. ФОРМА — 2, 1976
МЕРМЕР
13 x 15 x 5
47. ФОРМА — 3, 1976
МЕРМЕР
16,5 x 20,5 x 5
48. ФОРМА — 4, 1977
БРОНЗА
25 x 21 x 16,5
49. ФОРМА — 5, 1977
БРОНЗА (М.С.У.)
50. ФОРМА — 6, 1977
БРОНЗА
20 x 19 x 15
51. ФОРМА — 7, 1976
МЕРМЕР
31 x 32,5 x 10
52. ФОРМА — 8, 1976
МЕРМЕР
30 x 35 x 10
53. ФОРМА — 9, 1976
МЕРМЕР
23 x 30 x 10
54. ФОРМА — 10, 1976
30 x 32 x 12,5
55. ФОРМА — 11, 1970
ДРВО (СОП. БИКОВ)
56. ФОРМА — 12, 1973
ГИПС
40,5 x 25 x 7,5
57. ФОРМА — 13, 1973
ГИПС
37, x 36 x 12,5
58. ФОРМА — 14, 1973
ГИПС
26 x 30 x 20
59. ФОРМА — 15, 1973
ГИПС
33 x 35 x 9
60. ФОРМА — 16, 1973
ГИПС
38, 5 x 36 x 13

ГОЦЕ ДЕЛЧЕВ

ЈАНЕ САНДАНСКИ

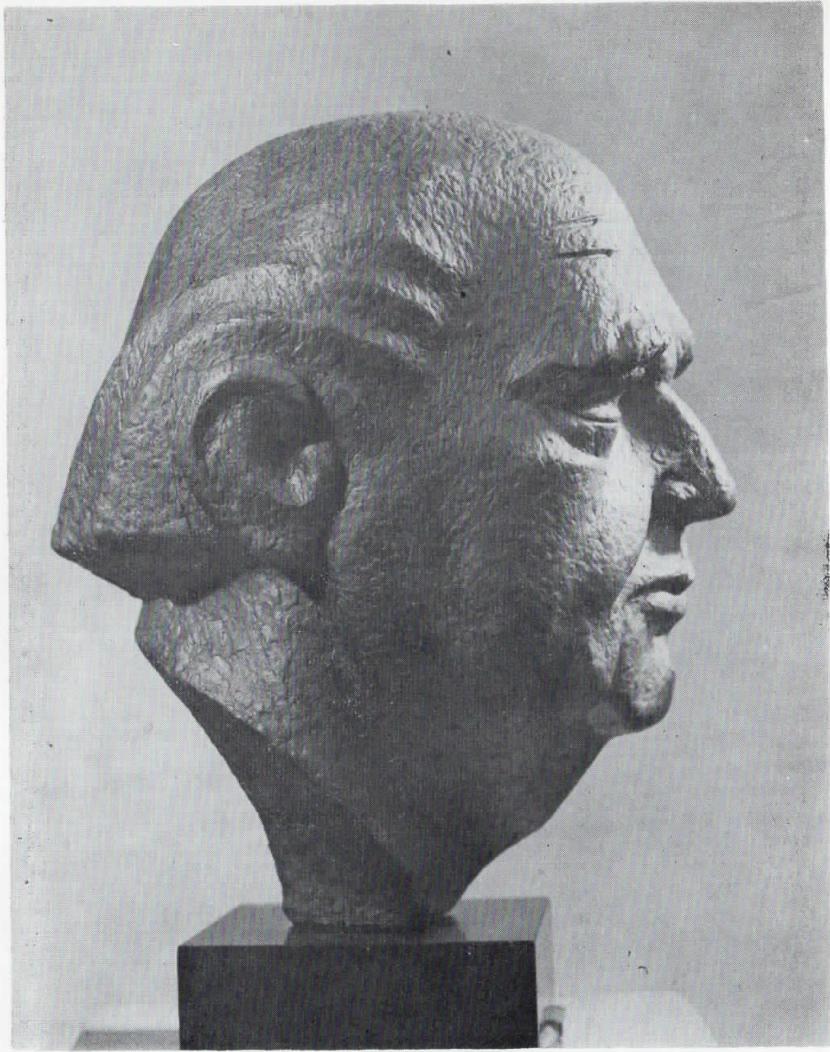
НИКОЛА КАРЕВ

ПИТУ ГУЛИ

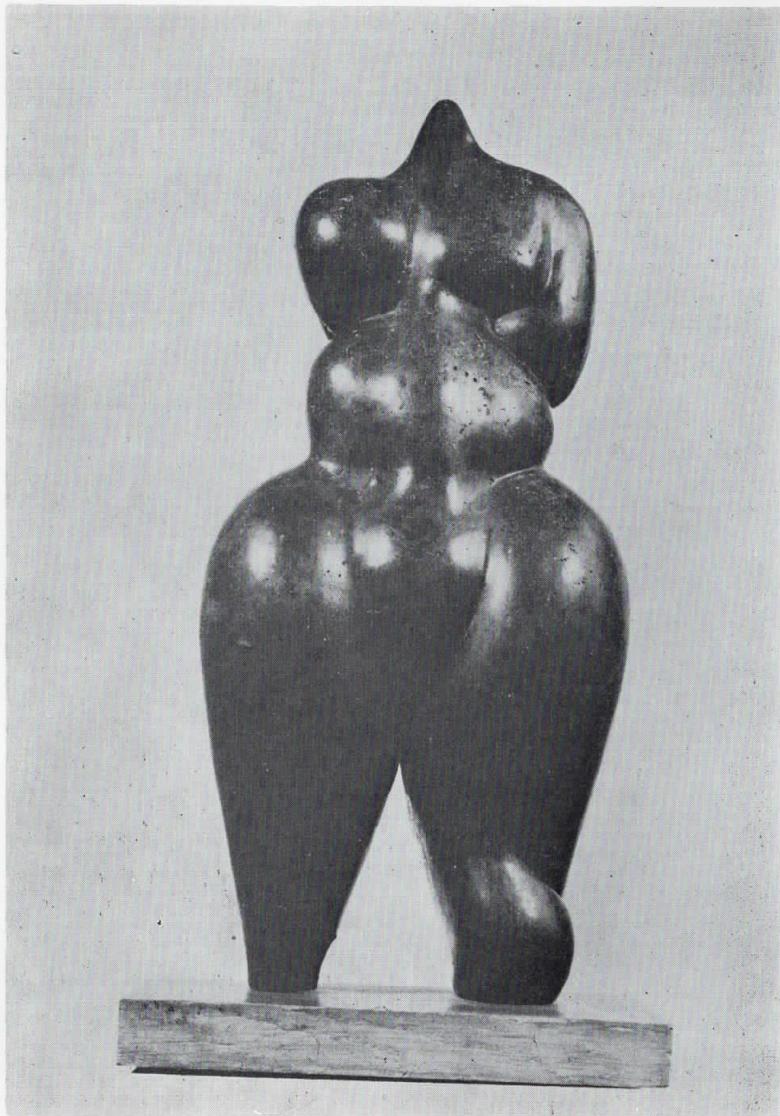
ИЛИАНДЕНЕЦ

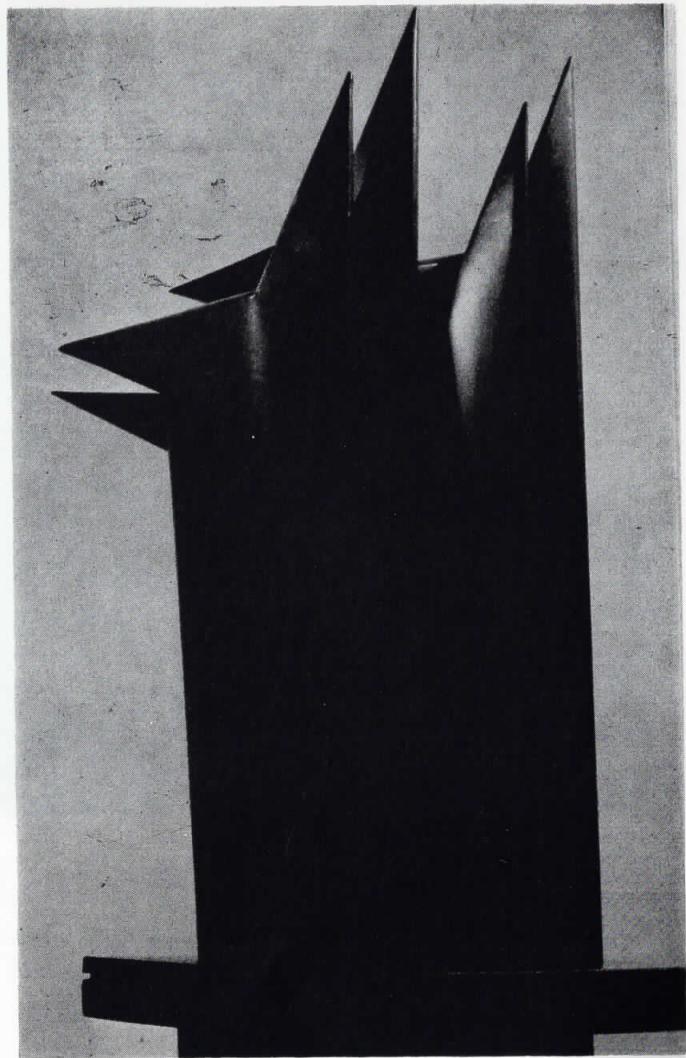
МИРОСЛАВ КРЛЕЖА

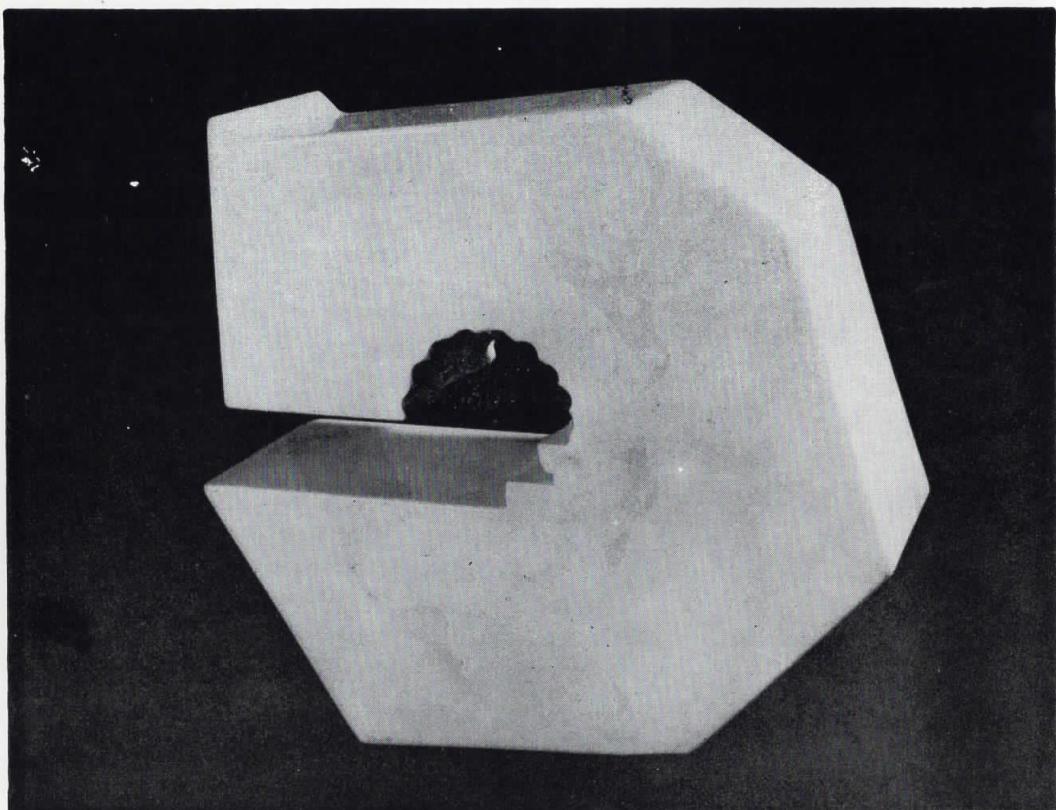
МОША ПИЈАДЕ

TOP30

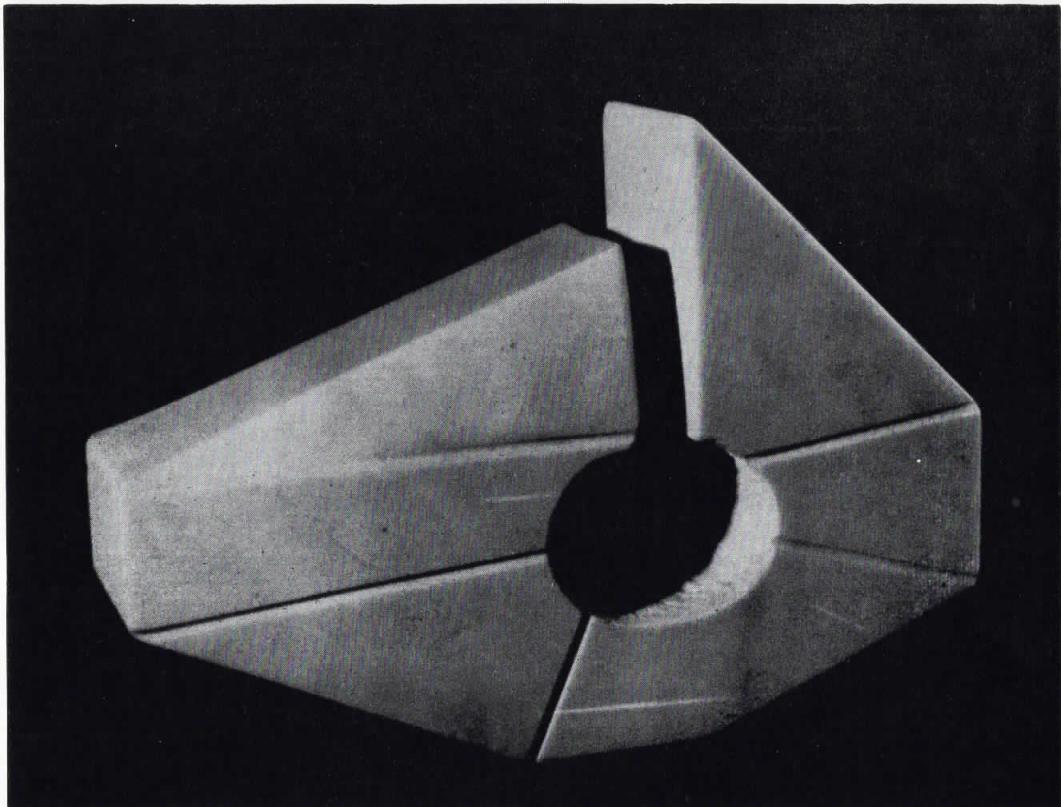

ПРОТЕСТ

ФОРМА

ФОРМА

ФОРМА

